Nüüd arwas naene, et küll hää oleks, kui nad omale weel ühe lehma ja hobuse soowiksiwad. „Mu naene,“ ütles jälle mees ja kõlistas raha, mis püksi taskus oli üle jäänud. „Mis tarwis tahame nii tühja asja pärast oma soowimise ära anda! Lehma ja hobuse wõime juba niisamuti saada.

Õige, juba ühe aasta pärast oliwad lehm ja hobune ära teenitud. Mees õerus röömsa meelega käsi ja ütles: „Waata, nüüd oleme jälle ühe aasta oma soowimist hoidnud, ja ometi kõik saanud, mis soowisime. Kas meil ei ole õnne!“ Aga naene püüdis meest nii kaugele wiia, et ta üks kord oma soowimist awaldaks

„Ma ei saa enam sinust arugi, nii oled sa teiseks läinud,“ ütles ta pool pahaselt. Enne kaebasid ja oigasid sa ikka ja soowisid enesele seda ja teist ja nüüd, kus sa seda saada wõid, mis sa tahad, waewad ja koormad ta ennast, oled kõigega rahul ja iaseb kõige kaunimad aastad mööda minna. Sa wõid minu pärast kuningaks, keisriks, suureks herraks, rikkaks, wägewaks talupojaks saada kõik künad wõiksiwad sul täis raha olla — aga ometi ei taha sa otsust wõtta, mis omale pead soowima.“

„Jäta oma tagaajamine ja punnimine,“ wastas mees. „Meie oleme weel noored mõlemad, ja elu on pikk. Üks ainuke soowimine on sõrmuses. See on pea soowitud, kes teab, mis meile edespidi wõib juhtuda, kus meil sõrmust tarwis on. Kas meil siis puudus on mõnest asjast? Kas me ei ole sest saadik, kui meil sõrmus on, juba nii jõukaks saanud, et kõik inimesed imeks panewad? Selle pärast

ole mõistlik. Sa wõid ju aega mööda seda enam järele mõtelda, mis enestele peame soowima.“

Sellega oli kõne esiteks otsas. Oli ka tõeste nõnda nagu oleks sõrmusega täis õnnistus majasse tulnud. Küüned, aidad ja kambrid saiwad aastaastalt enom täis, ja mõne hää aasta pärast oli waesest talupojast rikas mees saanud, kes päew päewa kõrwa sulastega tööd tegi ja toimetas, nagu tahaks ta terwet ilma oma alla saada, aga õhtul rahuliselt ja waguseste maja ukse ees istus ja enesele „tere õhtut“ soowida laskis.

Nõnda läks palju aega mööda. Siin ja sääl, kui abielurahwas kahekeste oma wahel oliwad, tuletas naene mehele sõrmust meelde ja rääkis ühte ja teist, mis soowida. Aga et mees iga kord ütles, aega olewat weel küll, siis rääkis ka naene wiimaks harwemalt sest asjast, kuni see pea sugugi enam ei sündinud. Mees ise keerutas küll mitu korda sõrmust päewa ümber, waatas teda, aga hoidis sääl juures midagi soowimast.

Kolm-, nelikümmend aastat läksiwad mööda, ja talupoeg ja ta naene oliwad wanaks ja halliks läinud, aga ikka ei olnud soowimine soowitud. Wiimaks andis Jumal neile ühel ööl mõlematele õndsa surma.

Lapsed ja lastelapsed seisiwad nende puusärkide ümber, ja kui üks neist sõrmust talupoja sõrmest tahtis ära tõmmata, ütles kõige wanem poeg:

„Las' isa wõtab sõrmuse hauda kaasa. Ta pidas teda terwe eluaja imeilalajal wiisil. Ju ta alle wist kaunis mälestus on. Niisama waatas ka

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1880, lk. 23